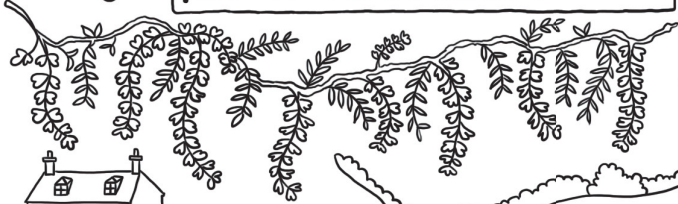
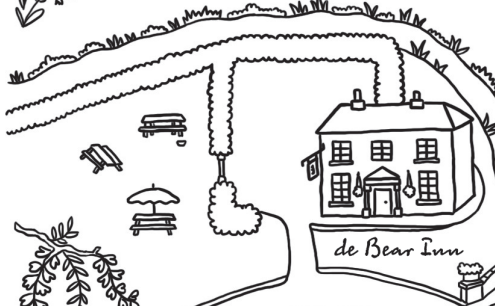

Foxwell

Marlow Hotel

de Bear Inn

Jess' huis

Val's

Jerry Johnson, notaris

Al Fresco

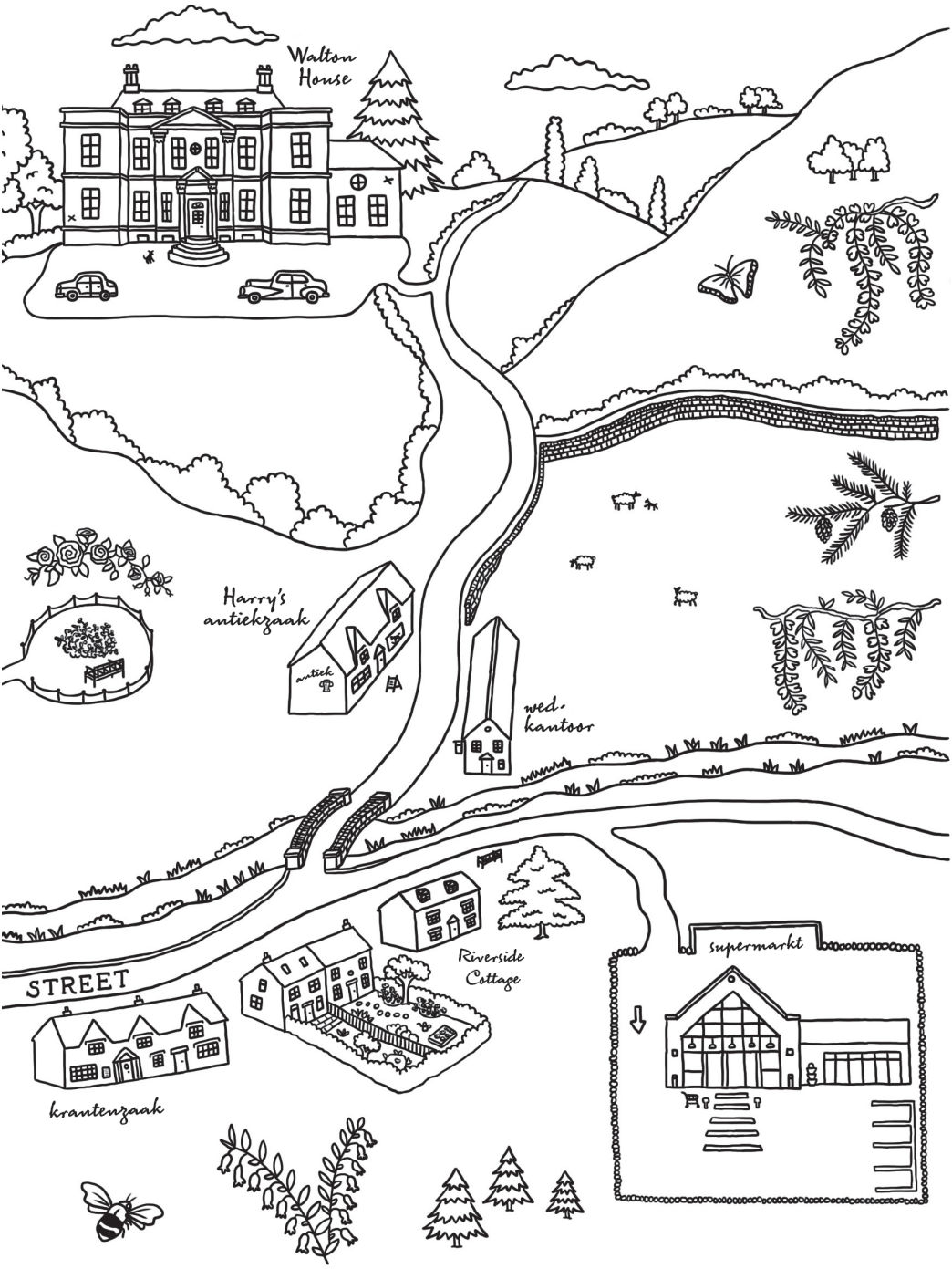
HIGH STREET

Trent and Keeler

printshop

Walton House

Harry's antiekzaak

wed. kantoor

Riverside Cottage

supermarkt

STREET

krantenzaak

‘Hoeveel?’ De oude man die voor Lou in de rij voor de kassa stond, keek de caissière boos en vol ongeloof aan.

‘Ja, dat weten we nou wel, dat zegt u altijd.’ De caissière was blijkbaar gewend aan zijn chagrijn. ‘En de prijzen zijn sinds vorige week echt niet veranderd, schat.’

‘Ze zijn sowieso te hoog. Dat zou gewoon niet moeten mogen. En noem me geen schat.’ Nadat de man had afgerekend met zijn creditcard, pakte hij het plastic tasje waar ze zijn boodschappen in had gestopt en liep trekkend met zijn been naar de schuifdeuren, waar hij, toen ze naar zijn smaak te traag opengingen, hard op bonkte met zijn wandelstok.

‘Als hij ooit nog eens dank je wel tegen me zegt, zal ik van schrik van mijn stoel vallen,’ merkte de caissière goedmoedig op, terwijl ze Lou’s fles merlot en doosje appeldonuts aansloeg.

‘Anders zeg ik het wel voor ons allebei. Dank je, dank je,’ zei Lou.

Buiten was het op deze middag in augustus helder maar winterig en de oude man liep langzaam over het parkeerterrein. Terwijl Lou nog even bij de uitgang bleef staan, zich afvragend of ze nu meteen al een donut zou nemen, zag ze de man langs een aftandse auto lopen waar een gedeukte bumper half af hing. Zijn plastic tasje bleef haken aan de scherpe rand van de bumper. De man, verrast omdat hij ineens niet verder kon, verloor zijn evenwicht en viel op de grond, met de inhoud van de tas verspreid om zich heen.

Lou rende naar hem toe, maar toen ze hem wilde vragen of hij oké was, sloeg hij haar met zijn wandelstok tegen haar

hoofd. Naar haar oor grijpend piepte ze: 'Au!'

'Als je niet uitkijkt sla ik je nog een keer.' De oude man zwaaide dreigend met zijn stok. 'Help, bel de politie! Ik ben beroofd!'

'Wat? Ik heb niemand gezien.' Lou gebaarde om zich heen naar het lege parkeerterrein.

'Jij probeerde me te beroven! Help!'

Wat een rare kerel! 'Ik heb u niet beroofd. Uw tas bleef haken aan die kapotte bumper. Ik wilde alleen maar vragen of alles in orde was.'

'Hoe kan alles nou in orde zijn als ik net ben beroofd?'

'U bent niet beroofd, u hebt uw evenwicht verloren en toen bent u gevallen. Maar gaat het? Hebt u pijn? Moet ik een ambulance bellen?'

'Doe niet zo belachelijk. Je moet mijn boodschappen oprapen. Dat is toch wel het minste. Moet je eens zien.' Geïrriteerd wees hij naar de voormalige inhoud van de plastic tas.

'Oké, geen probleem.' Omdat er een gapend gat in de zijkant van de tas zat, propde Lou de merlot en donuts in haar schouder tas en gebruikte haar eigen plastic tas. Nog geen minuut later had ze de verzameling blikken, pakken en eenpersoons kant-en-klaarmaaltijden ingepakt. 'Maar hoe gaat het met u? Hebt u ergens pijn?'

De oude man schudde zijn hoofd. Hij was ook meer ineengezakt dan echt gevallen. 'Help je me nog overeind of niet?'

'Nou, ik was eigenlijk van plan om hier vierentwintig uur als een malloot te blijven staan. Natuurlijk help ik u overeind.'

Lou ging achter hem staan, stak haar armen onder die van hem en trok hem omhoog. 'Zo.' Ze gaf hem zijn wandelstok. 'Waar staat uw auto?'

Hij wees naar een oude grijze Mini en ze liep er met hem naartoe. Nadat ze de boodschappen in de kofferbak had gezet, zei de man hoofdschuddend: 'O, allemachtig nog aan toe.'

‘Wat is er?’

Hij liet haar de kapotte bril zien die hij uit zijn zak had gepakt. ‘Ik moet erop zijn gevallen.’ Hij keek Lou aan alsof het allemaal haar schuld was. ‘Hoe kom ik nu thuis als ik niet eens zie waar ik ben?’

Het was wel duidelijk dat hij niet ver kon lopen. ‘Taxi?’

‘Doe niet zo idioot. Kun jij rijden?’

‘Ja, maar ik heb op dit moment geen auto.’

‘Dat is geen probleem. Ik heb toch een auto?’ Hij hield de autosleutels voor haar op. ‘Breng jij me maar naar huis.’ Hij zei het op een toon alsof het de enige mogelijkheid was.

‘Waar woont u dan?’

‘Op de heuvel. Niet ver weg.’ Toen ze bleef aarzelen, voegde hij er geërgerd aan toe: ‘Hij is verzekerd voor iedereen die erin rijdt.’

‘En hoe kom ik dan terug?’

‘Je hebt toch benen?’

Lou slaakte een zucht. Dit werd echt belachelijk. Ze had zichzelf in een lastige situatie gemanoeuvreed. Deze oude man kende geen manieren. Maar hoe graag ze ook nee wilde zeggen, haar geweten stond het niet toe. En ze wist ook waarom, het kwam door die eenpersoons kant-en-klaarmaaltijden. De man was een mopperkont omdat hij oud was, halverwege de tachtig, schatte ze. Hij had niet veel geld en waarschijnlijk was zijn vrouw overleden. Hij was eenzaam en ongelukkig, kon alleen nog maar lopen met een wandelstok en had vermoedelijk continu pijn vanwege reuma of artritis. Toen hij zijn boodschappen in de supermarkt op de band had gelegd waren haar die maaltijden al opgevallen, maar verspreid om hem heen op het parkeerterrein hadden ze pas echt een hartverscheurende aanblik geboden.

Bovendien was ze altijd al een watje geweest. Natuurlijk kon ze hem hier niet zo achterlaten. Terwijl ze zijn sleutels

aanpakte, zei ze: 'Vooruit dan maar, ik breng u wel naar huis.'

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. 'En niet racen!'

Hij wees hoe ze de stad uit moesten rijden en toen een steile kronkelweg op met aan weerszijden bomen die het zonlicht gefilterd doorlieten.

'Verder,' instrueerde hij haar. 'Pas op die bocht. En nu afremmen, het is daar meteen links.'

Lou had een kleine cottage verwacht, misschien een beetje bouwvallig zelfs, net als de gedeukte grijze Mini met zijn stoffige banden en krassen in het lakwerk.

'En nu?' Ze bracht de auto tot stilstand op de oprijlaan van grind.

'Zet de motor uit. We zijn er.'

'Maar waar woont u dan?'

Geïrriteerd zei hij: 'Ben je soms blind? Daar!'

Hij gebaarde naar het majestueuze georgiaanse landhuis dat was opgetrokken uit zachtgeel Cotswold-steen en boven het kleine stadje uittorende als een Romeinse keizer die zijn onderdanen inspecteerde. Het was een stevig vierkant gebouw, met op alle drie de etages symmetrische rijen schuiframen met zes ruitjes elk, een zilvergrijs leien dak, blauwewegen die over de gevel omhoogklom en indrukwekkende pilaren aan weerszijden van de voordeur. Was het soms zo'n landhuis dat inmiddels was verdeeld in appartementen? Of zou het een bejaardenhuis zijn? Wat het ook was, Lou was behoorlijk onder de indruk. Nadat ze de motor had afgezet, liep ze om de auto heen om de man te helpen met uitstappen en pakte daarna de boodschappen uit de kofferbak. 'Zo.'

Hij pakte ze niet aan. 'Kun je ze even naar binnen brengen?'

O nou, ze had voorlopig toch niet echt iets te doen. Ze wachtte terwijl hij een zijdeur opende en liep toen achter hem aan door wat gangen naar een keuken.

Het was dus geen bejaardenhuis. En zo te zien was het ge-

bouw ook niet in appartementen opgedeeld.

‘Wil je de boodschappen even voor me opruimen?’ Hij pakte een tubetje superlijm uit een lade en ging aan de keukentafel zitten om zijn kapotte bril te repareren.

Lou pakte twee kleine doosjes vissticks uit de tas. ‘Waar staat de vriezer?’

‘In de bijkeuken, die deur door.’

Ze grinnikte. ‘Tien minuten geleden dacht u nog dat ik u wilde beroven en nu vindt u het geen probleem meer dat ik in uw huis rondsnuffel.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Het is de bijkeuken. Ik bewaar daar echt geen zakken vol diamanten.’

‘Dat is ook weer waar.’

‘En ik heb ook niet gezegd dat ik het geen probleem vind. Het is gewoon een klusje dat geklaard moet worden. En ik heb last van mijn benen.’

De keuken maakte een stoffige, rommelige indruk, net als de bijkeuken. Toen Lou weer de keuken in kwam om ook de andere boodschappen op te bergen, vroeg ze: ‘Woont u hier alleen?’

Hij knikte, maakte een koektrommel open die op de tafel stond en slaakte een zucht toen hij zag dat er niets meer in zat.

‘Maar heeft u wel hulp?’

‘Nee.’

Arme man. Hij klonk zo vermoeid en hij sprak op een toon alsof hij zich erbij neer had gelegd dat hij eenzaam en ongelukkig was. ‘Is uw vrouw overleden? Wat naar voor u.’

‘Wat? Ik heb geen vrouw. Ben nooit getrouwd geweest ook.’ Hij keek haar opnieuw achterdochtig aan. ‘Dat je dat niet weet.’

Ze nam hem even op. ‘Misschien heb ik uw autobiografie nog niet gelezen.’

Ineens ging hem een licht op. ‘Kom je niet uit de buurt dan?’

‘Nee. Ik woon in Selly Oak.’

‘Selly wat?’

'Dat is in Birmingham.' Ze legde de laatste spullen in de ijskast die uitpuilde van eten dat al over de uiterste houdbaarheidsdatum heen was.

'Ga nu maar water opzetten. Theezakjes zitten in de blauwe bus. Maar wat doe je dan eigenlijk hier in Foxwell?' Hij vroeg het op beschuldigende toon.

'Ik ga op bezoek bij iemand die ik nog van school ken, uit Cheltenham.' Ze beseftte dat hij haar aan de praat hield omdat hij eenzaam was, hoewel hij waarschijnlijk liever zou doodgaan dan dat te moeten toegeven.

'Hoe heet ze?'

'Het is een hij. Sammy Keeler.'

'Keeler? Een van de broers, bedoel je? Welke van de twee is Sammy? Die smoezelige met dat rode haar? Die altijd op die stomme gitaar van hem zit te jengelen?'

Het was een beknopte, maar zeer accurate beschrijving. 'Ja, dat is hem.'

'Hij is toch niet je vriendje, hè?'

'Nee.'

'Hoe heet zijn broer?'

'Remy.'

'O ja. Twee klontjes. En niet te snel dat theezakje eruit halen.'

Lou's mobieltje ging toen ze zijn thee zat te roeren.

'Hoi,' zei Sammy, 'ben je er al? Sorry, maar ik ben nu in Didcot, er is een probleem met de trein en het duurt nog minstens een uur voordat ik thuis ben.'

'Geeft niks, ik zit bij iemand in de keuken,' zei Lou vrolijk. 'We hebben elkaar ontmoet op het parkeerterrein van de supermarkt en toen ging zijn bril kapot en moest ik hem naar huis rijden.'

'Wie precies?' Sammy, die was opgegroeid in Foxwell, kende iedereen.

‘Ik weet niet hoe hij heet, maar hij woont in een groot huis op de heuvel. Het is Sammy,’ vertelde ze de man aan de tafel. ‘Hij wil weten wie u bent.’

‘Allsopp.’

Oké, een beetje rare naam, maar daar kon hij niks aan doen. Tegen Sammy zei ze: ‘Hij heet Allsopp.’

‘Bedoel je Edgar Allsopp?’ Sammy begon te lachen. ‘Wauw! Ben je echt op Walton House?’

Walton, ja, die naam had ze zien staan op een van de pilaren aan het begin van de oprijlaan. Als ze alleen was geweest had ze misschien voor de grap gezegd: ‘Je wilt me toch niet vertellen dat hij een seriemoordenaar is?’, maar omdat Edgar op nog geen twee meter afstand van haar zat, zei ze alleen maar: ‘Ja, die! Ik heb net thee voor hem gezet.’

‘Sterkte. Het is een ouwe chagrijn.’

Ze wierp Edgar een vrolijke lach toe. ‘Dat kun je wel zeggen!’

‘Maar als iemand hem aankan, ben jij het. Luister, ik bel je straks nog wel even, oké. Ik denk dat ik om zes uur toch wel thuis ben.’

Nadat Lou haar telefoon had opgeborgen, viste ze het theezakje uit haar eigen mok en liep ermee naar de afvalbak. Vlak voor de bak gleed ze uit en vloog bijna tegen de muur.

‘Niet erg handig,’ zei Edgar.

‘Er ligt iets op de vloer. Het is hier spiegelglad.’ Ze ging op haar hurken zitten en voelde met haar hand aan de vloer. ‘Hebt u soms olie gemorst?’

‘Nee,’ zei hij beledigd. ‘Het was boter.’

‘Nou, daar moet iets aan gedaan worden. De vloer moet worden schoongemaakt.’

Hij keek haar verschrikt aan. ‘Wat, met die knieën van mij?’

Ze schudde haar hoofd. In het keukenkastje onder de gootsteen vond ze een ouderwetse boender en ze maakte een sopje in het afwasteiltje. Terwijl ze de zwart-witte tegels schrobde,

zei ze: 'U zou iemand in dienst moeten nemen om dit soort dingen voor u te doen.'

'Ik had iemand. Maar die is bij me weggegaan, net als alle anderen daarvoor.' Hij wees naar een plek onder een stoel. 'Je bent daar een stukje vergeten.'

Ze zakte door haar knieën en keek hem aan. 'En u hebt zeker geen flauw idee waarom ze hier niet wilden blijven?'

Een fractie van een seconde leek het erop alsof er een glimlach zou doorbreken op zijn gezicht. Maar dat gebeurde niet. Hij zei alleen maar: 'Te lui, te bang om hun handen vuil te maken.' Daarna nam hij een slok thee.

'Sterk genoeg?'

'Hoe moet ik dat nou weten? Ik heb ze niet gevraagd om de ijskast op te tillen of zo.'

Nu was het Lou's beurt om te glimlachen. 'Ik bedoelde de thee.'

'O. Ja, wel goed, geloof ik. Maar er had wel wat minder melk in gekund.'

Toen ze klaar was met schrobben zei ze: 'Waarom schrijft u niet even een advertentie, dan hang ik die straks op bij de krantenzaak. Het zou toch handig zijn als u iemand hebt die hier één of twee keer per week komt schoonmaken?'

Hij slaakte een diepe zucht, alsof ze hem had gevraagd om aan een triatlon mee te doen. 'Dat is veel te weinig.'

'Nou, dan zegt u dat toch!'

Op het dressoir vond ze een pen en een oud kladblok. Toen ze die voor hem neerlegde, zei hij: 'Schrijf jij het maar op. Zes ochtenden per week, schoonmaken, koken en allerhande klusjes.' Na een korte stilte voegde hij er genereus aan toe: 'Zondag is dan een vrije dag.'

Lou schreef alles op en hij dicteerde zijn telefoonnummer. Toen het over de verdiensten per uur ging, merkte ze op: 'Meestal betalen mensen wel iets meer dan dat.'

Met een geïrriteerde zucht verhoogde hij het bedrag.

'Ik zal het overschrijven op zo'n kaartje en dan op het bord in de etalage hangen.' Ze stopte het opgevouwen velletje in haar tas. 'Hoe heet die vrouw van de winkel?'

'Hoe moet ik dat nou weten?'

'Hoelang woont u hier al?'

'Ik ben hier geboren. Toen naar Londen verhuisd en dertig jaar geleden weer teruggekomen, nadat mijn ouders waren gestorven.'

'In dat geval zou het toch handig zijn om haar naam te kennen. Ze is echt een heel aardige vrouw. Ik heb een heel leuk gesprek met haar gehad toen ze buiten haar hangplanten water stond te geven.'

'Hm. Wacht even.' Hij stak haar de pen toe terwijl ze haar tas over haar schouder hing. 'Schrijf je telefoonnummer even op.'

'Waarom?'

'Voor het geval dat ik je wil bellen. Hoelang blijf je hier trouwens?'

'Alleen vannacht. Ik ga morgen weer naar huis.' Terwijl ze haar nummer opschreef, kwam ze heel even in de verleiding om een paar cijfers te verwisselen. Maar nee, zo stak ze niet in elkaar.

'Heb je werk?' vroeg Edgar.

'Ja. Ik werk in de zorg. En dat bevalt me heel goed,' voegde ze er snel aan toe, want soms wilden mensen dan meteen weten waarom ze voor dat vak had gekozen en ze had nu geen zin om het daarover te hebben.

'Kinderen?'

'Nee.'

'Man?'

'Niet meer.'

'Bij je weggegaan zeker?'

'Zoiets. Hij is overleden.'

Ieder ander zou op dit moment iets hebben uitgeroepen als:
'O, mijn god, wat erg. Sorry.'

Edgar niet. 'Wanneer precies?'

'Een jaar geleden.' Iets meer dan elf maanden. Bijna een jaar dus.

'En hoe is hij gestorven?'

'Onder de frambozenpudding.' Ze schrok er zelf van, ze had het niet hardop willen zeggen. De woorden waren er gewoon uitgekomen als reactie op het beeld dat ze ineens voor zich had gezien.

Na een seconde van geschokte stilte, barstte Edgar ineens in lachen uit. Het klonk roestig, alsof hij niet vaak meer lachte, en dat was ook eigenlijk geen verrassing voor haar. Hij zette zijn mok op tafel. De thee klotste over de rand. 'Hoe bedoel je?'

Ze had het niet moeten zeggen. Ze schudde haar hoofd en liep naar de deur. 'Niets. Blijf maar zitten, ik kom er zelf wel uit.' Niet dat hij aanstalten had gemaakt om op te staan. 'En ik zal die advertentie voor u ophangen in de etalage.'

'Dag.' Edgar had al geen belangstelling meer en trok *The Telegraph* van afgelopen zondag over de tafel naar zich toe.

Lou liep het huis uit en trok de zware deur achter zich dicht. Natuurlijk had hij haar niet bedankt. Het was maar goed dat ze er door haar werk aan gewend was geraakt om met allerlei soorten mensen om te gaan. Zelfs met excentrieke, slechtge-manierde oude mannen als Edgar.

2

'Natuurlijk mag dat!' zei de vrouw achter de toonbank. 'Eerst maar eens twee weken? Voor wie is het?'